

...Udvalget har været indstillet på at løse disse problemer for medicinalbranchen ved at udnytte muligheden for forbehold i henhold til Den europæiske Patentkonvention...«

Man var altså i 1978 sindet at benytte adgangen til at tage forbehold til den i 1967 vedtagne patentlov. Hvad er det så, der er sket, som kan få den nuværende socialdemokratiske ordfører til den 5. december 1980 under første behandlingen af det nu foreliggende forslag at sige, at »erfaringerne i den mellemliggende periode har fået betænkelighederne til at blegne en del«? Mon man ikke blot føler sig bundet af sin vedtagelse af patentloven af 20. december 1967, selvom ingen internationale juridiske krav kan tvinge Danmark til at tiltræde konventionen.

Så vidt vi i Dumex kan se, kan der ikke foreligge erfaringer i den mellemliggende periode, eftersom stofpatent ikke blev vedtaget i 1978, og vi er af den opfattelse, at den mellemliggende tid snarere har fået flere firmaer og organisationer (f.eks. Landbrugsrådet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd) til at erkende, at det havde været dyrt for det danske samfund at gennemføre ratifikationen. Vi henviser til den polemik, der har fundet sted i pressen.

I vor henvendelse til Folketingets Erhvervsudvalg den 12. april 1978 gjorde vi rede for, at de udenlandske medicinproducenter gerne så et produktpatent indført, fordi de derved opnår en ekstra beskyttelse, der giver højere forbrugerpriser og større indtjening. At det stadig er de store multinationale selskabers politik, fremgår af en annoncekampagne, som Roche har gående i internationale tidsskrifter. Temaet er, at hvis man støtter efterligningerne, forhindrer man nye opfindelser; men det mærkværdige er, at de nævnte eksempler er produkter, hvor patenterne enten er udløbet eller er nær ved at udløbe. D.v.s. at et produktpatents indførelse ikke ville kunne forhindre andre firmaer i at efterligne netop disse præparater. Meningen er derfor snarere at få lægerne til at fortsætte at skrive recepter på de nævnte varemærker og derved fortsat holde prisen og indtjeningen oppe udover den beskyttelse i tid patentlovgivningen giver.

Der er naturligvis god mening i at opretholde en patentlovgivning, der giver mulig-

hed for en indtjening, der sikrer udvikling af nye produkter, men det er næppe hensigtsmæssigt, at kun nogle få virksomheder i kraft af et stofpatent kan få monopol på at forske. Set med vore øjne repræsenterer et fremgangsmådepatent således som det hidtil har været praktiseret, et rimeligt alternativ til et stofpatent. Netop det schweiziske multinationale medicinselskab Hoffman-La Roche benytter kæmpebeløb på forskning, (f.eks. kom det frem i monopolankenævns sagen om beroligende midler, at Roche anvendte 1,9 milliarder danske kroner på forskning i 1975 – se vedlagte uddrag af Monopoltilsynets meddelelser nr. 2, 1977, side 60), medens den samlede danske medicinindustri i sammenligning hermed kun kan anvende meget ringe midler til forskning, ca. 100 millioner kroner. Dette beløb vil blive betydelig ringere, hvis de multinationale selskaber kan opnå en yderligere beskyttelse i form af et produktpatent og derfor vil mange danske fabrikker have færre midler til at skabe nye produkter gennem forskning. Det er derfor karakteristisk at det er de store lande med de store multinationale selskaber, der har presset på for at få gennemført et EF-produktpatent, fordi det er disse, der vil have den største fordel af et sådant patent.

Under et fremgangsmådepatents vilkår er det lykkedes den samlede danske medicinindustri, bl.a. gennem synonympræparater at skabe sig en anselig position blandt verdens medicinindustri og en for landet værdifuld eksport. (Se vedlagte oversigt fra FN.) For Dumex' vedkommende kan vi med vedlagte liste demonstrere, at vi fra 1962 til 1980 har markedsført 17 lægemidler, der på introduktionstidspunktet kun fandtes som importerede præparater. Med undtagelse af tre stoffer er der tale dels om stoffer, hvortil Dumex har opfundet egne fremstillingsprocesser uafhængige af de af opfinderne patenterede præparater, dels om licenser, som Dumex utvivlsomt ikke ville have opnået, hvis de udenlandske originalopfindere havde følt deres danske monopolstilling tilstrækkeligt beskyttet ved stofpatent. Da vi samtidigt har markedsført disse præparater til ca. 10 pct. lavere priser for forbrugerne, har vi erstattet udenlandske firmaers tilsvarende præparater og sparet det danske samfund for mange millioner kroner (547,04 mill. kr.). Derudover